

Sygn. akt IV U 199/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 września 2016r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Elżbieta Wojtczuk
Protokolant	st. sekr. sądowy Dorota Malewicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 6 września 2016r. w S.

odwołania K. L.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 27 stycznia 2016 r. Nr (...)

w sprawie K. L.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do emerytury

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala, że ubezpieczonemu K. L. przysługuje prawo do emerytury od dnia 03 stycznia 2016r.

Sygn. akt: IV U 199/16

UZASADNIENIE

Decyzją z 27 stycznia 2016r. znak:(...)Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie art.184 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze odmówił K. L. prawa do emerytury wskazując, że ubezpieczony nie udowodnił, iż do dnia 1 stycznia 1999r. osiągnął 15-letni staż pracy w warunkach szczególnych, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Organ rentowy do pracy w warunkach szczególnych zaliczył ubezpieczonemu okres zatrudnienia w Gminnej Spółdzielni (...) w S. w wymiarze 7 lat, 10 miesięcy i 9 dni, odmówił natomiast zaliczenia do pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia w Krajowej Spółce (...) S.A. od 27.05.1985 r. do 31.12.1998 r.

Odwołanie od w/w decyzji złożył K. L. wnosząc o jej zmianę i ustalenie mu prawa do emerytury. W uzasadnieniu odwołania wskazał, że do pracy w warunkach szczególnych powinien mu zostać zaliczony okres zatrudnienia w Krajowej Spółce (...) S.A., gdyż w tym okresie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracował jako kierowca samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyższej 3,5 tony (odwołanie k. 1-4).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie powołując się na przepisy prawa i uzasadnienie zawarte w zaskarżonej decyzji (odpowieź organu rentowego na odwołanie k.8-9).

Sąd ustalił, co następuje:

Ubezpieczony **K. L.** w dniu 03.01.2016 r. ukończył 60-ty rok życia. W dniu 15 grudnia 2015 r. wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z wnioskiem o ustalenie prawa do emerytury. Na podstawie przedłożonych do wniosku dokumentów organ rentowy ustalił, że na dzień 1 stycznia 1999r. ubezpieczony udowodnił staż ubezpieczeniowy w wymiarze 26 lat, 3 miesięcy i 5 dni, z czego okresy składkowe wynoszą 25 lat, 6 miesięcy i 24 dni a okresy nieskładkowe 8 miesięcy i 11 dni. Ponadto organ rentowy ustalił, że do dnia 1 stycznia 1999r. ubezpieczony nie udowodnił stażu pracy w warunkach szczególnych w wymiarze 15 lat. Z uwagi na brak wymaganego ustawą stażu pracy w warunkach szczególnych decyzją z 27 stycznia 2016 r. organ rentowy odmówił ubezpieczonemu przyznania emerytury (decyzja z 27.01.2016 r. – k.19 akt emerytalnych ubezpieczonego).

Ubezpieczony w okresie od 27 maja 1985 r. do 06.07.2004 r. był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w Krajowej Spółce (...) S.A. w T. Oddział Cukrownia (...) w S. (świadczenie pracy k. 88-89 akt osobowych). Zgodnie z umową o pracę z dnia 27 maja 1985 r. K. L. został zatrudniony na stanowisku kierowcy – ślusarza w dziale mechanicznym (umowa o pracę k. 3 akt osobowych), jednakże faktycznie wykonywał pracę kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony marki S. 28. Powyższy samochód ciężarowy służył jako pogotowie techniczne dla brygady do remontów wag na punktach skupu buraków cukrowych. Pracodawca ubezpieczonego miał ok. 30 punktów skupu buraków cukrowych w różnych odległościach od S.. Najdalej wysunięte punkty skupu położone były w odległości 100-140 km od S.. Przed okresem kampanii buraczanej, która rozpoczynała się w październiku każdego roku i trwała do końca roku, jak również w czasie jej trwania ubezpieczony jako kierowca pogotowia technicznego woził brygadę remontową do remontów wag na poszczególne punktu skupu. Do zadań ubezpieczonego należało rozwożenie również innych brygad remontowych po poszczególnych punktach skupu: elektryków, murarzy, brygady do sprzętu ciężkiego. Ubezpieczony jeździł również po części do wag i sprzętu ciężkiego. Na początku w zakładzie pracy były utworzone dwie brygady do remontu wag i każda z brygad miała swojego kierowcę pogotowia technicznego, natomiast od 1992 r. była już tylko jedna brygada z kierowcą pogotowia technicznego – K. L.. Ubezpieczony poza pracą kierowcy samochodu ciężarowego marki S. nie wykonywał innej pracy, nie miał uprawnień do remontu wag i przy ich remontach nie pracował. Sporadycznie w ramach pomocy koleżeńskiej pomagał członkom brygady remontowej przy zdejmowaniu, załadunku narzędzi, odważników z samochodu pogotowia. W zależności od dnia ubezpieczony woził brygadę na jeden czy więcej punktów, albo rozwoził brygady po różnych punktach skupu, a później po skończonej przez nich pracy zabierał członków brygad do zakładu pracy. Ubezpieczony pracę kierowcy samochodu ciężarowego marki S. wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy (zeznania świadków: M. A. k. 22v-23, K. M. k.23, L. G. k.28v-29, L. K. k.29-29v, Z. O. (1) k. 29v-30, zeznania ubezpieczonego w charakterze strony k. 30-30v).

Ubezpieczony nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego (okoliczność niesporna, oświadczenie zawarte we wniosku o emeryturę -k. 2 akt emerytalnych ubezpieczonego).

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie K. L. okazało się uzasadnione.

Zgodnie z art.184 ust.1 i 2 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009r. Nr 153, poz.1227 ze zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego przewidzianego w art.32, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy, tj. w dniu 1 stycznia 1999r. osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat dla kobiet i 65 lat dla mężczyzn oraz osiągnęli okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art.27 ustawy, a także nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w

otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. W myśl przywołanego wyżej art. 32 ust.1 i 4 ustawy pracownikom zatrudnionym w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przysługuje emerytura w wieku 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn, a w myśl przywołanego wyżej art.27 ustawy wymagany okres składkowy i nieskładkowy wynosi co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn. Zgodnie z §4 ust.1 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz.43 ze zm.) pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A załącznika do rozporządzenia, nabywa prawo do emerytury w w/w wieku, jeżeli ma wymagany okres zatrudnienia (co najmniej 25 lat mężczyzna), w tym co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Ponadto zgodnie z §2 ust.1 przedmiotowego rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku.

Rozstrzygnięcie niniejszej sprawy wymagało zbadania, czy ubezpieczony spełnia przesłankę wymaganego okresu pracy w warunkach szczególnych. Poza sporem pozostawało bowiem, że ubezpieczony osiągnął wymagany ustawą wiek z dniem 3 stycznia 2016 r., nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego oraz spełnił przesłankę „ogólnego” stażu pracy.

Ubezpieczony podnosił, że posiada 15-letni okres zatrudnienia w warunkach szczególnych, gdyż oprócz okresu uznanego przez organ rentowy pracował w warunkach szczególnych od 27 maja 1985 r. do 31 grudnia 1998 r. w Krajowej Spółce (...) S.A. w T. Oddział Cukrownia (...) w S. na stanowisku kierowca samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony (tj. 13 lat, 7 miesięcy i 4 dni).

Przeprowadzone przez Sąd postępowanie dowodowe dało podstawy do ustalenia, że w okresie spornym od 27 maja 1985 r. do 31 grudnia 1998 r. ubezpieczony K. L. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę kierowcy samochodu ciężarowego marki S. 28 o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Powyższe zostało potwierdzone przez świadków: M. A. (k. 22v-23), K. M. (k.23), L. G. (k.28v-29), L. K. (k.29-29v), Z. O. (1) (k. 29v-30), którzy razem z ubezpieczonym pracowali. Wymienieni świadkowie oprócz M. A., pracowali w brygadzie remontowej wag, której kierowcą pogotowia technicznego był ubezpieczony. Świadkowie zeznali, iż ubezpieczony nie wykonywał innej pracy poza pracą kierowcy pogotowia technicznego. Ubezpieczony nie wykonywał napraw wag, gdyż do tego trzeba było mieć uprawnienia (przejsć odpowiedni kurs – zeznania Z. O.). Praca faktycznie wykonywana przez ubezpieczonego kierowcy samochodu ciężarowego – pogotowia technicznego nie pokrywa się ze stanowiskiem widniejącym w angażach: kierowca – ślusarz. Wskazani powyżej świadkowie wskazali, iż oni również w angażach mieli różne stanowiska, które nie pokrywały się z zakresem ich faktycznej pracy, a powyższe służyło możliwości uzyskania wyższego wynagrodzenia. Podobna sytuacja była z dodatkiem brygadzistowskim przyznanym ubezpieczonemu od od.1.03.1991 r. Z zeznań świadków wynika, że ubezpieczony faktycznie był tym brygadzystą kilka miesięcy do 1992 r., kiedy dwie brygady połączono w jedną i brygadzystą został Z. O., a z angaży wynika, że był tym brygadzystą do końca zatrudnienia. Ponadto mimo piastowania tej funkcji zakres obowiązków ubezpieczonego nie uległ zmianie tj. tak jak wcześniej był kierowcą pogotowia technicznego. Sąd zeznania wymienionych powyżej świadków jak również zeznania ubezpieczonego w całości obdarzył wiarygodnością. Wymienione dowody potwierdzają fakt wykonywania przez ubezpieczonego stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego marki S. 28 o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Zeznania wymienionych są spójne, logiczne i korespondują ze sobą.

Podkreślić także należy, że o zakwalifikowaniu pracy do pracy w warunkach szczególnych nie decyduje nazwa stanowiska, ale rodzaj wykonywanych czynności. Ubezpieczony wykonywał w wymienionym w stanie faktycznym zakładzie pracy pracę kierowcy samochodu ciężarowego marki S. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, a zatem na datę 1 stycznia 1999r. ubezpieczony posiada łączny okres pracy w warunkach szczególnych w wymiarze wynoszącym 21 lat, 5 miesięcy i 13 dni razem z okresem uznanym przez organ rentowy w zaskarżonej decyzji. Praca wykonywana przez ubezpieczonego jest pracą wykonywaną w warunkach szczególnych, gdyż odpowiada ona rodzajowo pracy kwalifikowanej w wykazie A dziale VIII poz. 2 (prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze

całkowitym powyżej 3,5 tony) stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r., nr 8, poz. 43).

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd uznał, że odwołanie ubezpieczonego zasługuje na uwzględnienie i dlatego na podstawie art.477¹⁴ § 2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił, że K. L. przysługuje prawo do emerytury od 3 stycznia 2016 r. tj. od uzyskania przez ubezpieczonego 60-ego roku życia.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.